

—Bekhukotai—

Torah Study Packet (Plaut pp. 967-70)

Shabbat May 21, 2022

Leviticus 27:1-8:

א וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ב דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
אִישׁ כִּי יִפְלֹא נָדָר בְּעֵרְכָךְ נִפְשֹׁת לַיהוָה: ג וְהָיָה עִרְכָךְ הַזָּכָר מִבֶּן
עֶשְׂרִים שָׁנָה וְעַד בֶּן־שְׁשִׁים שָׁנָה וְהָיָה עִרְכָךְ חֲמִשִּׁים שֶׁקֶל כֶּסֶף
בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ: ד וְאִם־נִקְבָּה הוּא וְהָיָה עִרְכָךְ שְׁלֹשִׁים שֶׁקֶל: ה וְאִם
מִבֶּן־חֲמִשׁ שָׁנִים וְעַד בֶּן־עֶשְׂרִים שָׁנָה וְהָיָה עִרְכָךְ הַזָּכָר עֶשְׂרִים
שֶׁקֶלִים וְלִנְקָבָה עֶשְׂרֵת שֶׁקֶלִים: ו וְאִם מִבֶּן־חֹדֶשׁ וְעַד בֶּן־חֲמִשׁ שָׁנִים
וְהָיָה עִרְכָךְ הַזָּכָר חֲמִשָּׁה שֶׁקֶלִים כֶּסֶף וְלִנְקָבָה עִרְכָךְ שְׁלֹשֶׁת שֶׁקֶלִים
כֶּסֶף: ז וְאִם מִבֶּן־שְׁשִׁים שָׁנָה וּמַעְלָה אִם־זָכָר וְהָיָה עִרְכָךְ חֲמִשָּׁה
עָשָׂר שֶׁקֶל וְלִנְקָבָה עֶשְׂרֵה שֶׁקֶלִים: ח וְאִם־מִן הוּא מֵעִרְכָךְ וְהֶעֱמִידוּ
לִפְנֵי הַכֹּהֵן וְהֶעֱרִיךְ אֹתוֹ הַכֹּהֵן עַל־פִּי אֲשֶׁר תִּשְׁיַג יַד הַנָּדָר יַעֲרִיכֵנו
הַכֹּהֵן:

The Eternal One spoke to Moses, saying: Speak to the Israelite people and say to them: When anyone explicitly vows to the Eternal the equivalent for a human being, the following scale shall apply: If it is a male from twenty to sixty years of age, the equivalent is fifty shekels of silver by the sanctuary weight; if it is a female, the equivalent is thirty shekels. If the age is from five years to twenty years, the equivalent is twenty shekels for a male and ten shekels for a female. If the age is from one month to five years, the equivalent for a male is five shekels of silver, and the equivalent for a female is three shekels of silver. If the age is sixty years or over, the equivalent is fifteen shekels in the case of a male and ten shekels for a female. But if one cannot afford the equivalent, he shall be presented before the priest, and the priest shall assess him; the priest shall assess him according to what the vower can afford.

Commentary of Rashbam (Rabbi Samuel ben Meir 1085-1174):

כי יפליא - יבדיל, כמו לשון מפרש שהנודר צריך לפרש באיזה ענין הוא נודר
וכמה הוא נודר.

2. Explicitly vows. The one who offers a vow must plainly express how much he is vowing and what the nature of his vow is. By such an explicit utterance, he effectively separates the object of his vow from the secular realm and designates it as holy.

Commentary of Abarbanel (Don Isaac Abarbanel (1437-1508):

3. The following scale shall apply. The Torah did not want human beings to be valued individually like horses or donkeys.

Commentary of Rashi (Rabbi Shlomo ben Yitzhak: 1040-1105):

ז ואם מִבֵּן שְׁשִׁים שָׁנָה וְגוֹמֵר. מִשְׁמַנִּיעַ [ס"א בְּשִׁמְנִיעַ] לִימֵי תְּזַקְנָה הָאִשָּׁה קְרוּבָה
לְהַחֲשֵׁב כְּאִישׁ, [שְׁחָרֵי הָאִישׁ פּוֹחֶת בְּהַזְדַּקְנוֹ יוֹתֵר מִשְׁלִישׁ בְּעֶרְכּוֹ וְהָאִשָּׁה אֵינָה
פּוֹחֶתֶת אֶלָּא שְׁלִישׁ מִעֶרְכָּהּ], דְּאָמְרֵי אִינְשֵׁי, סָבָא בְּבֵיתָא פְּחָא בְּבֵיתָא, סְבָתָא
בְּבֵיתָא סִימָא בְּבֵיתָא (עֲרֵכִין יֵט ע"א) וְסִימָנָא טָבָא בְּבֵיתָא:

7. If the age is sixty years or over, the equivalent is fifteen shekels in the case of a male and ten shekels for a female. Once they reach old age, a woman's worth grows closer to that of a man (which is why the man goes down to less than a third of his previous valuation, the woman only to exactly one-third). As the saying goes, "An old man in the house? You've got trouble. An old woman in the house? You've got treasure."

Commentary of Bekhor Shor (Joseph ben Isaac Bekhor Shor 12th Century):

נראה לי לפי הפשט, כי דרך איש להיות אומנתו בדבר כבוד לפי כחו, וכשהוא
זקן תש כחו ואינו יכול לעמוד בה, לכך נפחת ערכו, כי אומנות קלה לא למד,
ואומנתו כבוד אינו יכול לעשות, אבל האישה אומנתה קלה, וכשהיא זקנה יכולה
לעמוד בה במקצת:

7. Sixty years or over. The simple explanation to me seems to be that ordinarily a man will work at his full strength. When he gets older and weaker, he cannot do as much and so his valuation is less, for he never learned a light trade. A woman does lighter work, and hence loses less of her capability as she ages.

Leviticus 27:9-15:

ט ואם־בהמה אשר יקריבו ממנה קרבן ליהוה כל אשר יתן ממנו ליהוה יהיה־קדש: י לא יחליפנו ולא־ימיר אתו טוב ברע או־רע בטוב ואם־המר ימיר בהמה בבהמה והיה־הוא ותמורתו יהיה־קדש: יא ואם כל־בהמה טמאה אשר לא־יקריבו ממנה קרבן ליהוה והעמיד את־הבהמה לפני הכהן: יב והעריך הכהן אתה בין טוב ובין רע כערך הכהן כן יהיה: יג ואם־גאל יגאלנה ויסף חמישתו על־ערך: יד ואיש כי־יקדש את־ביתו קדש ליהוה והעריכו הכהן בין טוב ובין רע באשר יעריך אתו הכהן כן יקום: טו ואם־המקדיש יגאל את־ביתו ויסף חמישית כסף־ערך עליו והיה לו:

If [the vow concerns] any animal that may be brought as an offering to the Eternal One, any such that may be given to God shall be holy. One may not exchange or substitute another for it, either good for bad, or bad for good; if one does substitute one animal for another, the thing vowed and its substitute shall both be holy. If [the vow concerns] any unclean animal that may not be brought as an offering to the Eternal One, the animal shall be presented before the priest, and the priest shall assess it. Whether high or low, whatever assessment is set by the priest shall stand; and if he wishes to redeem it, he must add one-fifth to its assessment. If anyone consecrates his house to the Eternal One, the priest shall assess it. Whether high or low, as the priest assesses it, so it shall stand; and if he who has consecrated his house wishes to redeem it, he must add one-fifth to the sum at which it was assessed, and it shall be his.

Commentary of Rashbam:

ואם כל בהמה טמאה - של קדש שהוקדשה לקרבן ונעשה טמאה בעלת מום. והעמיד את הבהמה לפני הכהן - ויביא בדמיה קרבן.

11. If the vow concerns any unclean animal. That is, an animal that was sanctified to be offered for sacrifice and subsequently became “unclean” by acquiring a blemish. **The animal shall be presented before the priest.** And the one who presents it must replace it with a sacrifice of equal value, as assessed by the priest.

Leviticus 27:16-25:

טז ואם | משדה אחזתו יקדיש איש ליהוה והיה ערכך לפי זרעו זרע
חמר שעורים בחמשים שקל כסף: יז אם משנת היבל יקדיש שדהו
כערבך יקום: יח ואם אחר היבל יקדיש שדהו וחשב לו הכהן
את הכסף על פי השנים הנותרות עד שנת היבל ונגרע מערכך:
יט ואם גאל יגאל את השדה המקדיש אתו ויטף חמשית כסף ערכך
עליו וקם לו: כ ואם לא יגאל את השדה ואם מכר את השדה לאיש
אחר לא יגאל עוד: כא והיה השדה בצאתו ביבל קדש ליהוה כשדה
החרם לכהן תהיה אחזתו: [ששי] כב ואם את שדה מקנתו אשר לא
משדה אחזתו יקדיש ליהוה: כג וחשב לו הכהן את מכסת הערכך
עד שנת היבל ונתן את הערכך ביום ההוא קדש ליהוה: כד בשנת
היובל ישוב השדה לאשר קנהו מאתו לאשר לו אחזת הארץ:
כה וכל ערכך יהיה בשקל הקדש עשרים גרה יהיה השקל:

If anyone consecrates to the Eternal One any land that he holds, its assessment shall be in accordance with its seed requirement: fifty shekels of silver to a *homer* of barley seed. If he consecrates his land as of the jubilee year, its assessment stands. But if he consecrates his land after the jubilee, the priest shall compute the price according to the years that are left until the Jubilee Year, and its assessment shall be so reduced; and if he who consecrated the land wishes to redeem it, he must add one-fifth to the sum at which it was assessed, and it shall pass to him. But if he does not redeem the land, and the land is sold to another, it shall no longer be redeemable: when it is released in the Jubilee, the land shall be holy to the Eternal, as land proscribed; it becomes the priest's holding. If he consecrates to the Eternal One land that he purchased, which is not land of his holding, the priest shall compute for him the proportionate assessment up to the Jubilee Year, and he shall pay the assessment as of that day, a sacred donation to God. In the Jubilee Year the land shall revert to him from whom it was bought, whose holding the land is. All assessments shall be by the sanctuary weight, the shekel being twenty *gerahs*.

Commentary of Rashi:

טז והיה ערכך לפי זרעו. ולא כפי שויה, אחת שדה טובה ואחת שדה רעה
פדיון הקדשן שוה, בית כור שעורים בחמשים שקלים, כך גזרת הכתוב (ת"כ
פרק יג; ערכין יד ע"א), והוא שבא לנאולה בתחלת היובל, ואם בא לנאולה

בְּאִמְצָעוֹ נוֹתֵן לְפִי הַחֲשֻׁבוֹן, סֵלַע וּפְנִדְיוֹן לְשָׁנָה, לְפִי שְׂאִינָה הַקֹּדֶשׁ אֲלֵא לְמִנְיֵן שְׁנֵי הַיֹּבֵל, שְׁאֵם נִגְאָלָה הִרִי טוֹב, וְאֵם לָאוּ, הַנְּזָבֵר מוֹכְרָה בְּדָמִים הִלְלוּ לְאַחֵר וְעוֹמְדֵת בְּיַד הַלֹּקֵחַ עַד הַיֹּבֵל בְּשֵׁאֵר כָּל הַשָּׂדוֹת הַמְּכוּרוֹת, וּבְשֵׁהִיא יוֹצֵאָה מִיָּדוֹ חוֹזֵרֶת לְכַהֲנִים שֶׁל אוֹתוֹ מְשֻׁמֵּר שֶׁהַיֹּבֵל פּוֹנֵעַ בּוֹ, וּמִתְחַלֶּקֶת בֵּינֵיהֶם. זֶהוּ הַמְּשֻׁפֵּט הָאָמוֹר בְּמִקְדֵּישׁ שָׂדֶה.

16. It's assessment shall be in accordance with its seed requirement. That is, in accordance with the size of the field, not with how fertile it is. A fertile field or one of the same size that produces little are redeemed at the same price. **Fifty shekels of silver to a homer of barley seed.** That is what the text decrees. That, of course, applies only if he comes to redeem the land at the very beginning of the 50-year Jubilee Cycle. If he comes to redeem the land at some later point, he pays 1 1/48 shekel per year, since the land is consecrated only until the Jubilee. If it is redeemed, fine; if not, the temple treasurer can sell it at this same price to someone else, who then keeps it until the Jubilee Year, just like anyone else who “purchases” land. When he returns it, in the Jubilee Year, it goes to the priests of whatever watch happen to be on duty when the Jubilee occurs, and it is distributed among them. Those are the rules about consecrating land.

Commentary of ibn Ezra (Rabbi Abraham ibn Ezra 1091/92-1167):

בצאתו ביבול. הזכיר הכתוב על דרך כל שדה כי ביובל יצא: כשדה החרם. שידור נדר להחרימו גם הוא לכהן והעריך לכהן כי הוא מעריך ואין צורך להיותו כהן גדול:

21. When it is released in the Jubilee. The text uses the expression “released in the Jubilee” as it would for any other field, though in fact this land, though “released” from the intermediate purchaser of v. 20, is not released back to the original owner. **As land proscribed.** When one takes a vow to “proscribe” something, it becomes “Holy to the Eternal,” meaning that the valuation of the land goes to “the” priest who assessed it. “The” priest does not have to be the High Priest.

Commentary of Rashi:

כב ואם את שדה מקנתו וגומר. חלוק יש בין שדה מקנה לשדה אחזה, ששדה מקנה לא תתחלק לכהנים ביוכל, לפי שאינו יכול להקדישה אלא עד היובל, שהרי ביוכל היתה עתידה לצאת מידו ולשוב לפעלים. לפיכך אם בא לגאלה, יגאל בדמים הללו הקצובים לשדה אחזה, ואם לא יגאל וימכרה הגזבר לאחר, או אם יגאל הוא, "בשנת היובל ישוב השדה לאשר קנהו מאתו" (להלן פסוק כד), אותו שהקדישה. וכן תאמר "לאשר קנהו" חלוקת הנה האחרון "מאתו", ונהו הגזבר, לכך הצריך לומר "לאשר לו אחזת הארץ" (שם) מירשת אבות, ונהו בעלים הראשונים שמכרוה למקדיש (ת"כ פרק יא:ז; ערכין כו:א-ב):

22. If he consecrates to the Eternal One land that he purchased, which is not land of his holding. A distinction is made between land that he merely purchased and land that is part of his ancestral holding. Purchased land is not distributed among the priests at the Jubilee, since the purchaser does not have the power to consecrate it permanently. At the Jubilee the land is going to revert from him back to the original owner. So he can redeem the land at a prorated amount of this same 50-shekel price. Whether or not he redeems it (and if he does not, the temple treasurer may sell it to someone else), at the Jubilee “the land shall revert [by the one who later consecrated it] to him from whom it was [originally] bought.”(v. 24) To prevent you from thinking that the land reverts to the one from whom the most recent purchaser bought it—that would be the temple treasurer— v. 24 identifies the seller as the one “whose holding the land is,” whose ancestral inheritance it is. That must be the original owner who sold it to the one who consecrated it.

Leviticus 27:26-34:

כו אך־בכֹּר אֶשֶׁר יִבְכַר לַיהוָה בְּבִהְמָה לֹא־יִקְדִישׁ אִישׁ אֶתֹּו אִם־שׂוֹר אִם־שֶׁה לַיהוָה הוּא: כז וְאִם בְּבִהְמָה הִטְמְאָה וּפְדָה בְּעֶרְכָּךָ וַיִּסֹּף חֲמִשָּׁתוֹ עָלָיו וְאִם־לֹא יִגָּאֵל וְנִמְכַר בְּעֶרְכָּךָ: כח אַךְ כָּל־חֶרֶם אֲשֶׁר יִחְרַם אִישׁ לַיהוָה מִכָּל־אֲשֶׁר־לוֹ מֵאָדָם וּבְהֵמָה וּמִשְׂדֵּה אַחֲזָתוֹ לֹא יִמָּכַר וְלֹא יִגָּאֵל כָּל־חֶרֶם קֹדֶשׁ־קֹדְשִׁים הוּא לַיהוָה: כט כָּל־חֶרֶם אֲשֶׁר יִחְרַם מִן־הָאָדָם לֹא יִפְדָּה מוֹת יוֹמָת: ל וְכָל־מַעֲשֵׂר הָאָרֶץ מִזֶּרַע הָאָרֶץ מִפְּרִי הָעֵץ לַיהוָה הוּא קֹדֶשׁ לַיהוָה: לא וְאִם־גָּאֵל יִגָּאֵל אִישׁ מִמַּעֲשָׂרוֹ חֲמִשִּׁיתוֹ יִסֹּף עָלָיו: [מפטיר] לב וְכָל־מַעֲשֵׂר בְּקָר וְצֹאן כָּל

אֲשֶׁר־יַעֲבֹר תַּחַת הַשֶּׁבֶט הָעֲשִׂירִי יִהְיֶה־קֹדֶשׁ לַיהוָה: לֹג לֹא יִבָּקֵר
 בִּיּוֹטוֹב לָרַע וְלֹא יִמְיָרְנוּ וְאִם־הֵמָּר יִמְיָרְנוּ וְהָיָה־הוּא וְתַמּוּרְתּוֹ
 יִהְיֶה־קֹדֶשׁ לֹא יִגָּאֵל: לֹד אֵלֶּה הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה
 אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי:

A firstling of animals, however, which—as a firstling—is the Eternal’s, cannot be consecrated by anybody; whether ox or sheep, it is the Eternal One’s. But if it is of unclean animals, it may be ransomed as its assessment, with one-fifth added; if it is not redeemed, it shall be sold at its assessment. But of all that anyone owns, be it man or beast or land of his holding, nothing that he has proscribed for the Eternal One may be sold or redeemed; every proscribed thing is totally consecrated to the Eternal. No human being who has been proscribed can be ransomed: he shall be put to death. All tithes from the land, whether seed from the ground or fruit from the tree, are God’s; they are holy to the Eternal. If anyone wishes to redeem any of his tithes, he must add one-fifth to them. All tithes of the herd or flock—of all that passes under the shepherd’s staff, every tenth one—shall be holy to the Eternal One. He must not look out for good as against bad, or make substitution for it. If he does make substitution for it, then it and its substitute shall both be holy: it cannot be redeemed. These are the commandments that God gave Moses for the Israelite people on Mount Sinai.

Commentary of Rashi:

לֹא מִמַּעֲשָׂרוֹ. וְלֹא מִמַּעֲשֵׁר חֵבְרוֹ, הַפּוֹדָה מִמַּעֲשֵׁר שֶׁל חֵבְרוֹ אֵין מוֹסֵף חֶמֶשׁ. וּמָה
 הִיא גְּאֻלָּתוֹ, [יִפְדָּנוּ] כְּדֵי לְהַתִּירוֹ בְּאֹכִילָה בְּכֹל מְקוֹם, וְהַמְּעוֹת יַעֲלֶה וַיֹּאכַל
 בִּירוּשָׁלַיִם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב "וְנָתַתְּ בְּכֶסֶף וְגוֹמֵר" (דְּבָרִים יד:כה):

31. If anyone wishes to redeem any of his tithes. But one who redeems someone else’s tithes does not add one-fifth. What is “redemption” of these tithes? Releasing them so that they may be eaten anywhere, not just in Jerusalem. But the money with which he redeems them must be taken to Jerusalem and spent on food there: “You may convert them into money. Wrap up the money and take it with you to the place that the Eternal your God has chosen.”(Deut. 14:25)